

Met haar 24 jaar is Femke Post een van de jongste straatpastoren van Nederland. Twee maanden geleden begon ze als straatpastor in Leiden. „Ik zit hier heel goed op mijn plek.”

Femke Post: „Minder ervaring hoeft niet per definitie slecht te zijn.”

FOTO HIELCO KUIPERS

Jonge straatpastor 'is er gewoon'

Liza Janson

Leiden * Een jonge vrouw met een grote lach op het gezicht. De 24-jarige Femke Post is iemand die je misschien niet zou verwachten in deze functie. Eind vorig jaar volgde ze Folly Hemrica op als straatpastor van Leiden.

Twee mannen roken een sigaretje in een glazen rookhok. Post glimlacht naar ze. In de aangrenzende koffiezaal van daklozenopvang Nieuwe Energie schenkt ze een beker limonade in. „Goedemorgen”, groet een jonge man haar. „Je klinkt verkouden, hoe gaat het met je”, vraagt ze.

Ze is pas twee maanden bezig, maar voelt zich al als een vis in het water op deze plek. Ze loopt door de opvang alsof ze er al jaren rondloopt, groet mensen en maakt

praatjes. „Het gaat vrij goed, ik vind het heel leuk”, zegt Post met een grote lach. De eerste keer dat ze er was, is ze bij iemand aan tafel gaan zitten en een praatje gaan maken. Dat terwijl ze vroeger heel verlegen was. „Ik was iemand die zich achter haar moeder verstopte, ik keek de kat uit de boom, maar dat is nu gelukkig helemaal weg. Dat extraverte heb je wel nodig om op mensen af te durven stappen. Als ik stil in een hoekje ga zitten, is de kans klein dat er iemand naar me toe komt.”

Minnesota

Post groeide op in een klein dorpje in het zuiden van Limburg. Ze werd gedoopt en ging naar een katholieke basisschool, maar daarbij hield het belijden van het geloof wel op. Dat veranderde toen ze

na de middelbare school voor een jaar naar het Amerikaanse Minnesota vertrok en daar op een christelijke privéschool zat. „In het begin was dat best wennen: iedere ochtend bidden en iedere week naar de kerk. Maar toen we met school een uitstapje maakten waarbij veel gebeden en gezongen werd, werd het opeens een stuk persoonlijker. Tijdens een liedje voelde ik een persoonlijke connectie met God, toen is het echte geloof gekomen.” Het deed haar besluiten om na een opleiding Humanistiek de masters 'godsdiensdienst en pastoraal werk' en 'spiritual care' te volgen, die ze na de zomer hoopt af te ronden. Ze liep stage bij het straatpastoraat in Den Haag toen de vacature in Leiden op haar pad kwam. „Ik dacht: ik probeer het en tot mijn grote verbazing werd ik het.”

'Ik ben me ervan bewust hoeveel geluk ik heb'

Het is best veel om naast twee studies ook nog 22 uur te werken, geeft Post toe. „Als ik na een dag werken thuiskom, ben ik moe, maar het geeft me ook veel energie.” Ze glundert. „Het is hard werken en aanpoten, maar het is zo leuk.”

Gesprekken

Dat ze het geloof praktiseert, betekent niet dat ze als straatpastor bezig is met zieletoewinning. „Ik

hoor wel eens dat mensen dat denken, maar dat is absoluut niet de opzet. Geloof kan, maar hoeft niet.” De kern van haar werk is vooral aanwezig en beschikbaar zijn, zegt Post. „Ik loop naar binnen, hier of in het sociaal pension, en dan ben ik er gewoon. Als ze willen vertellen hoe het gaat, ben ik er. Als ze geen zin hebben om te praten, is het ook goed. Het kunnen gesprekken zijn met mensen die hun kinderen niet mogen zien, gesprekken over God of het geloof, maar het kan ook gewoon over het weer gaan. Ik ben hier niet gekomen met het idee dat ik mensen wil helpen, maar met het gevoel dat mensen waardevol zijn. Als ik er voor iemand kan zijn, vind ik dat heel fijn.” Post heeft niet het idee dat haar leeftijd daarbij in de weg staat. „Ik

Geld geven of niet?

Een dakloze die je met lege ogen aankijkt en vraagt of je misschien wat kleingeld over hebt. Is het nou slim om geld te geven of juist niet? „Ik doe het niet”, zegt de nieuwe Leidse straatpastor Femke Post. „Vroeger niet en nu helemaal niet meer. Laatst vroeg een vrouw op het station om geld

voor de nachtopvang. Maar daar hoeven ze hier niet voor te betalen. Daarnaast kunnen ze drie maaltijden per dag krijgen. Die vrouw heb ik meegenomen naar de Hema, ik zei: zoek maar wat uit om te eten. Als ik geld geef, weet ik niet wat ze ermee gaan doen. Dan haal ik liever een broodje voor ze.”

heb zeker minder ervaring dan mijn voorganger, maar dat hoeft niet per definitie slecht te zijn. Ik heb het geluk dat ik dingen die ik in mijn opleiding leer meteen in de praktijk kan toepassen.”

Het beeld dat Post van daklozen had, is veranderd. „Ik had hetzelfde beeld dat de meeste mensen hebben: iemand die met vieze kleren en lange haren bij het station staat te bedelen. Maar van de

meeste mensen die je hier binnen ziet, zou je niet denken: die is dakloos. Ik heb geleerd hoe makkelijk het is om dakloos te worden en ben me ervan bewust hoeveel geluk ik heb.”

In de hal van de nachtopvang wordt Post aangesproken door een jonge man. Ze praat even met hem, hoort hoe het gaat. „Ik vind dat je heel goed bezig bent”, zegt ze. „Toen ik hier binnenkwam, ging het niet zo lekker met hem. Het gaat nu steeds beter”, vertelt ze even later. Haar ogen stralen. „Dat is heel leuk en mooi om te zien.” Of ze als straatpastor een duidelijk doel voor ogen heeft voor het komende jaar? „Ik denk dat het gevaarlijk is als ik een heel strak doel heb. Dat zou het ongedwongen en de open aanwezigheid kunnen weghalen. Ik ben hier gewoon.”

Of toch wel? Tussen alle kritiek lees ik een reactie van een afvalraper op Hawaï. Zijn tropische eiland ligt aan de rand van de 'plastic soup'-stroming. Zijn honderden kilometers strand dweilen automatisch afval uit zee met hetzelfde principe als dat achter de plasticvanger. Elke dag weer. Alleen even bukken en oppakken. Ik stel voor dat Boyan zich aansluit als hij toch op Hawaï is. Want dat verwachten we ook: dat de held zich weer opricht na de loutering en met de nieuwe inzichten zijn grootste uitdaging aangaat. Dat moet. Voor het verhaal. Go Boyan!

Tinga

Leidenaar Merijn Tinga is bioloog, kunstenaar en avonturier. Tel dat bij elkaar op en je hebt zijn alter ego, de Plastic Soup Surfer. Op deze plek schrijft Tinga elke week over wat hem bezighoudt.

Loutering

De kapotte veegarm van de Ocean Cleanup is naar de plaatselijke haven van Hilo geslept berichtte de 'West Hawai Today' eergisteren. 'Scheepsverkeer zal geen hinder ondervinden'. Boyan Slat en zijn team zagen zich gedwongen de 600 meter lange plasticvanger naar de dichtstbijzijnde haven te varen nadat er een deel was afgebroken. Een enorme tegenslag. Het moet als een vernedering hebben gevoeld na de hooggespannen verwachtingen.

Het was niet de eerste tegenslag. Een paar weken eerder bleek dat de plasticvanger sowieso niet werkte. Het u-vormige apparaat kon het dobberende oceaanplastic niet vangen of vasthouden. 'Een kwestie van afstemming', was de reactie van het team. Het was de eerste scheur in de belofte die was gedaan om de oceaan in luttele jaren van alle plastic te ontdoen.

Het uitvaren van zijn 20 miljoen dollar kostende buis was wereldnieuws. De aandacht voor het tussentijdse falen was minstens zo groot. Zolang je succes hebt, blus je kritiek. Maar met het scheuren van de veegarm, brak ook de dam van jaren ingehouden tegenkrachten. Veel 'had ik het niet gezegd'-retoriek kwam aan de oppervlakte. Kwaliteitskranten boden opeens ook ruimte voor de kritiek. Op het internet lieten vooraanstaande oceanografen geen spaan heel van de techniek; het kán in principe niet werken. Bovendien deugt het niet om 'dweilen' als oplossing aan te bieden, want daardoor wordt aan land de kraan minder snel dichtgedraaid. Hoe hoger het podium, hoe dieper de gewenste val. Wat zit erachter? Waarom niet aanpakken bij de bron én opruimen op de oceaan? Ik kreeg het gevoel dat de 'plasticwereld' Boyan graag wil zien falen.

Boyan spreekt tot de verbeelding. Een 18-jarige middelbare scholier die zijn profielwerkstuk levensgroot mag uitwerken. Het idee is eenvoudig en in een zin te vangen. Er spreekt hoop uit. Inspiratie. Maar zijn verhaal trekt zoveel aandacht dat het andere initiatieven en wetenschappers met hetzelfde doel in de schaduw zet. Als wereldredder trekt Boyan miljoenen dollars aan voor zijn project. Meer dan waar alle vakgenoten samen van kunnen dromen. Het wekt wrevel, maar kritiek krijgt bijna geen kans. Het wordt gezien als zuur gedram want Boyan is een ongenaakbare held. Hij doet tenminste wat.

Maar in een heldenepos hoort drama. Na de opkomst willen we de neergang. Het is sneu, vooral voor Boyan die zijn jonge leven hieraan opoffert. Dat hij zo is opgejaagd, dat hij zo is gehypet. Geef hem eens ongelijk dat hij dat gebruikt voor zijn project. Waarom snappen we niet dat innovatie gepaard gaat met vallen en opstaan? Geef hem wat ruimte. Let wel: nooit heeft iemand geprobeerd midden op de oceaan plastic op te ruimen!

Of toch wel? Tussen alle kritiek lees ik een reactie van een afvalraper op Hawaï. Zijn tropische eiland ligt aan de rand van de 'plastic soup'-stroming. Zijn honderden kilometers strand dweilen automatisch afval uit zee met hetzelfde principe als dat achter de plasticvanger.

Elke dag weer. Alleen even bukken en oppakken. Ik stel voor dat Boyan zich aansluit als hij toch op Hawaï is. Want dat verwachten we ook: dat de held zich weer opricht na de loutering en met de nieuwe inzichten zijn grootste uitdaging aangaat. Dat moet. Voor het verhaal. Go Boyan!